

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

1 SEPTEMBER 1937

No. 17

42e JAARGANG

»Laat niemand de wetten des lands overtreden, want die de wetten van God onderhoudt, heeft niet noodig, de wetten des lands te overtreden. Daarom, weest de heerschende machten onderdanig.«

Leer en Verbonden Afd. 58 :21-22.

EEN FACTOR IN DEN WERELDVREDE

Door President Richard R. Lyman

(Uittreksel uit toespraak, door Pres. Lyman gehouden voor de Internationale Bijeenkomst voor Wereldverbroedering van Gelooven op Zaterdagavond, 17 Juli j.l. te Londen.)

Ik ben juist van Flanders Field teruggekeerd. Dat deel van België is overgoten met bloed van onze bloedverwanten. Practisch alle menschen der christelijke wereld namen aan het groote wereldconflict deel en ten opzichte van economisch voordeel dit alles voor niets. Iedereen verloor. Het stelde ons slechts voor nieuwe problemen.

Ik huiverde, mijn tranen stroomden, terwijl ik daar stond en mij de hevigheid van dat verschrikkelijke gevecht en vuur voorstelde, waarbij onze geliefde dooden, thans in die heilige aarde begraven, waren betrokken. Aan dat conflict hebben wij niet slechts ons goud en zilver gegeven, doch onze vaders, broeders, zoons. Het lichaam van mijn eigen jongeren broer ligt daar te midden dezer nobele strijders. Wij betaalden dezen kostbaren prijs, omdat wij werden overreed door de belofte, dat wij vochten, ten einde aan oorlog een einde te maken.

Zijn wij zoo verblind door de fundamenteele waarheid, dat wij hebben vergeten, dat bijna 2000 jaar geleden „de engel des Heeren verscheen en zeide: Ik verkondig u groote blijdschap”? En hebben wij vergeten, dat „er van stonde aan met den engel een menigte des hemelsche heirlegers was, prijzende God en zeggende: Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in den menschen een welbehagen”? (Luk. 2:8-14.)

Het grootste erfdeel, hetwelk wij het nageslacht kunnen ver-
maken, is een vaste verzekering, dat alle toekomstige internationale verschillen zonder gebruikmaking van geweld zullen worden opgelost. Welke grootere zegen kon tot de menschheid komen dan de verzekering, dat alle gewapende conflicten, met al hun toekomstige gruwelen, voor eeuwig zullen zijn teniet gedaan.

Allen zullen het er over eens zijn, dat indien het gewone volk van de verschillende landen elkander zou begrijpen, indien het

werkelijk elkanders hart, gevoelens en verlangens zou kennen, hetgeen lust tot vechten zou hebben; het zou weigeren, ten strijde te trekken.

Wij houden voor oogen, dat indien de jonge menschen der verschillende landen hun vreemde vrienden zouden kunnen bezoeken en een poosje bij hen wonen, zij natuurlijkerwijze zulk een sympathiek internationaal begripen zouden verkrijgen, dat het een machtige stap in de richting van eeuwigdurende vrede zou zijn. Door enkele universiteiten is veel in die richting gedaan. Deze instellingen zorgden niet alleen voor een uitwisseling van professoren, maar eveneens voor een uitwisseling van studenten. De internationale jamborees van de padvindere der wereld hebben veel in die richting gedaan. Op die, welke de volgende maand in Holland zal worden gehouden, zullen jongens van alle naties elkander ontmoeten en in ware en innige broederschap elkander de hand reiken. Zij zullen elkander verstaan.

De „Mormoonsche” Kerk heeft meer dan honderd jaar reeds velen harer jonge mannen en vrouwen naar practisch alle naties gezonden, om het Evangelie van vrede te prediken. Voor dit doeleinde stelt de Kerk een uitnemende groep van 2000 sterk ter beschikking, wier leden zich voortdurend onder het gewone volk der wereld bewegen. Deze zendelingen bezoeken niet alleen de scholen, kerken, kampen; zij wonen daadwerkelijk in de huizen der menschen. Voor den tijdsduur van twee of meer jaar wordt elke zending in zekeren zin een inwoner van een ander land.

In dit vredesleger wordt voortdurend van manschappen verwisseld. Veteranen keeren naar hun tehuis terug, waar zij de zaak van hun nieuwgevonden en nieuwgemaakte vrienden verdedigen, terwijl nieuwe recruten zich met de uitrusting van goede nabuurschap omgorden en op deze groote aarde internationale gasten worden.

Stelt u zich voor den slag, die alzoö de goden van den oorlog wordt toegebracht. Oorlog spruit voort uit verkeerd begripen, hij wordt geboren in haat, wordt gespeend door kwaadaardigheid, door afgunst, en door hebzucht en als zijn kostbare tol neemt hij millioenen van het menschedom der naties.

Deze bijdrage van de „Mormoonsche” Kerk aan internationalen vrede wordt gedaan op een schaal, verbazend groot voor een organisatie, welke alles inbegrepen, een ledental van minder dan een millioen telt. Indien iets dergelijks als dit systeem onder de jonge menschen van alle naties kon worden teweeggebracht, zou dit voor het doeleinde van internationaal begripen en goedwilligheid een bijdrage van onmetelijke doeltreffendheid beteekenen. Bedenkt wel, dat in het Koninkrijk van den Vredenvorst er geen nationale grenzen zijn. Waarom dienen de naties elkander dan te bevechten!

Het ideaal van practisch alle jonge mannen en vele jonge vrouwen in de „Mormoonsche” Kerk is, zich te bekwamen tot

zendelingen en aldus waardig werkzaam te zijn. Hun verlangen wordt slechts in hevigheid overtroffen door dat van hun ouders, om hun zonen en dochteren aan dezen onzelfzuchtigen arbeid te zien deelnemen.

De „Mormoonsche” zendingsdienst neemt jonge mannen en vrouwen op hun kritieksten leeftijd en doet hen zoo goed mogelijk den door Jezus, den Zoon van God, gebaanden weg volgen. Zijzelf of hun ouders of vrienden voorzien in het geld, hetwelk noodig is, om hen in het zendingsveld te brengen en hen daar te houden, terwijl zij van huis zijn. Zij bestudeeren het Evangelie van Jezus Christus; zij streven er naar, in overeenstemming met Zijn leeringen en Zijn voorbeeld te leven; voor dit waar-dige doel trachten zij met het vuur der jeugd anderen er toe te brengen, verkeerd-doen na te laten, met zelfzucht te breken en de wateren des doops in te gaan, zooals Jezus Zelf deed.

Als gevolg van deze zendingsondervinding, te zamen met de gelegenheid tot reizen, welke ze biedt, zijn deze jonge menschen in staat, verantwoordelijkheden en leiderschap op zich te nemen, welke voor den gemiddelden persoon van dien leeftijd ongewoon is, en in het beïnvloeden van de algemeene meening een belang-rijken rol spelen. Tweederden hunner zijn afgestudeerden of nog studenten van een of ander college, die na het volbrengen van dezen belangloozen dienst naar hun studies, beroepen of andere bezigheden terugkeeren.

Iedere zending schijnt het meest te gevoelen voor de menschen, met wie hij werkt. Spencer J. Klomp, die twee jaar als zending in Engeland had gearbeid, schreef onlangs vanuit zijn tehuis in Ogden, Utah: „Mijn eerste indruk van het vasteland deed me naar Engeland terugverlangen. Nooit te voren spraken de vredige toestand en het veilige gevoel van Engeland zoo tot me, als na een paar weken in andere landen te hebben gereisd.” Deze zending maakte zijn beschouwingen over Parijs, Frankrijk, over Italië en over Duitschland en besloot dan: het is mijn aller-grootste verlangen Engeland weder te bezoeken en die goede vrienden weder te ontmoeten, die ik in Burnley heb achtergelaten.”

Alden E. Coffin, een zending van Idaho, U.S.A., die juist twee en een half jaar in Duitschland had doorgebracht en die een reis rond de wereld ging maken, zeide: „Mijn hart was ontroerd, toen bij mijn vertrek vanuit Duitschland velen onzer getrouwe en nederige Kerkleden er bij mij op aandrongen, toch vooral aan andere leden in andere landen hun beste wenschen over te brengen. Voor hun mede-kerkleden overal elders hebben deze goede Deutsche menschen slechts een gevoel van oprechte genegenheid. Zij hopen en bidden voortdurend, dat zulk een onderling vertrouwen onder alle naties zal komen, zoodat de oorlog voor goed een einde zal nemen.”

Dit werpt een blik op de heerlijke ondervindingen, welke deze zendelingen hebben en op hun positieve indrukken. Daar zij in

onmiddellijk contact komen met het innerlijk leven van de menschen, verdient hun standpunt aangaande de daadwerkelijke toestanden zekerlijk aandacht. Ik heb in het kort de zienswijze van slechts twee jonge zendelingen naar voren gebracht, een vanuit Engeland, de andere vanuit Duitschland. Met van 250 tot 400 jaarlijks vanuit de Europeesche zending alleen teugkeerenden is hun invloed een machtige factor in het helpen bevorderen van den wereldvrede, hun pogen een uitstekende bijdrage tot internationaal begripen en goedwilligheid.

De meeningen, welke ik heb aangehaald, zijn van jonge mannen. Wijdte een oogenblik aandacht aan de woorden van Charles R. Mabey, soldaat uit twee oorlogen en van 1921 tot 1925 gouverneur van den staat Utah. Zijn brief is gedateerd 30 Maart 1937: „Laat mij mijn waardeering uiten voor de pogingen, welke door de „Mormoonsche” zendelingen in het belang van den wereldvrede en broederschap zijn en worden gedaan. — Meer dan 50 jaar lang heb ik deze zendelingen bij duizenden hun tehuis zien verlaten. Zij hebben in ieder land op het oostelijk halfond gediend; zij hebben in de landen van de twee Amerika's gearbeid en op de eilanden der zee. Zij hebben de cultuur van de hoofdsteden der Oude Wereld leeren kennen; zij hebben langs de groene dreven van Britannië, Holland en Scandinavië, Frankrijk en Duitschland gewandeld. Waarheen zij zich ook hebben begeven, zij hebben vanwege hun verheven idealen zeer natuurlijk het beste, wat de wereld te bieden heeft, aanvaard en naar hun tehuis mede genomen. Zij hebben de menschen in de stad en de landbouwers op het land ontmoet. Zij kennen het ware leven van het ware volk, hetwelk zij niet alleen hebben leeren respecteeren, doch daadwerkelijk liefhebben. Ik heb nimmer een „Mormoonschen” zending gekend, die geen lof had voor het volk, waarmede hij had gearbeid. Zij zijn de gezanten van de goedwilligheid der naties, waarin zij in hun jeugd zoo nauw met het volk zijn bekend geworden. Van 1900 tot 1903 was ik zelf zending in Duitschland en mijn drie zoons hebben meer dan acht jaar als zendelingen in dat land doorgebracht.”

De handelingen van het volk van Utah toonen aan, dat de invloeden der zendelingen indrukken ten goede hebben doen gelden. Zelden nog heeft de wetgevende macht van Utah streng op moeten treden tegen menschen van andere landen, zelfs niet tegen de Duitschers en Oostenrijkers, die tijdens den wereldoorlog in Utah woonden. Toen in enkele der westelijke staten tijdens de onrusten tegen het Japansche volk de wetten tegen hen werden aangewend en hun kinderen werd verboden de openbare scholen te bezoeken, heeft Utah zulk een maatregel niet getroffen. Terwijl in andere deelen van Amerika er een beweging gaande was tegen de Japansche en Chineesche tempels en aanbiddingshuizen, bleven deze in Utah onaangetast. De vriendschapszaden, door de „Mormoonsche” zendelingen van Japan aldus in het hart van het volk van Utah ge-

plant, droegen derhalve vrucht. Een belangstelling voor het werk in het Verre Oosten, beide in de universiteit van Utah en de Brigham Young universiteit, is grootendeels te danken aan den ijver van teruggekeerde „Mormoonsche” zendelingen.

Sinds de Kerk in 1830 georganiseerd werd, zijn 45.000 „Mormoonsche” zendelingen het zendingsveld ingezonden. Heden zijn er meer dan 2000 in den dienst. Ongeveer de helft hiervan wordt jaarlijks ontslagen en er worden nieuwen geroepen, om hun plaats in te nemen.

Ik zal eindigen met de aandacht te vestigen op de plaats en verrichtingen van enkelen dezer zendelingen, die in den Staat voor-aanstaande plaatsen innemen of hebben ingenomen en die daarom in de gelegenheid zijn, een internationaal begrijpen te bevorderen. De achtbare Reed Smoot, Senator der Vereenigde Staten van Utah was zending in Engeland. Hij was voorzitter van het Ministerie van Financiën van den Senaat en lid van de Toeëigenings-commissie. Hij bewees zijn christelijk karakter en won het respect en de bewondering van personen van alle landen door zijn ruim begrip, absolute eerlijkheid, betrouwbaarheid en onvermoeiden ijver.

Dr. Edgar B. Brossard was 12 jaar lang lid en eenigen tijd voorzitter van de Tariefcommissie der Ver. Staten; hij was niet alleen zending in Frankrijk, doch de eerste president van de Fransche zending, in 1912 georganiseerd. De Tariefcommissie, waarvan hij lid is, verzamelt de feiten, welke worden gebruikt als basis voor de onderhandelingen over de wederzijdsche handels-overeenkomsten met andere landen.

Dit zijn slechts enkelen der teruggekeerde zendelingen van de „Mormoonsche” Kerk, die in de belangrijke regeeringsposities een machtigen invloed hebben uitgeoefend en nog uitoefenen in de richting van den wereldvrede en een onderling begrijpen der landen.

De „Mormoonsche” zendelingen kunnen niet anders doen dan streven naar vrede op aarde en een goedwilligheid onder de menschen van alle landen, daar een der Geloofsartikelen van de „Mormoonsche” Kerk, een harer fundamenteele leerstellingen is: „Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten” (Artikel 12). Het geheele doel en beleid der Kerk is, onder alle menschen en alle naties een vrede en begrijpen teweeg te brengen.

Deze zendelingen, tot een aantal van 45.000, zijn op de geheele wereld de boden van goedwilligheid. Met geheel hun hart zijn de zendelingen van heden bereid en gewillig, met de Internationale Bijeenkomst voor Wereldverbroedering der Gelooven samen te werken in een pogen, door wereldverbroedering overal vrede te vestigen. Met geheel ons hart zeggen wij: God zegene deze en iedere andere beweging, welke ten doel heeft, dien vrede en goedwilligheid te vestigen, welke Christus kwam brengen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Evangelieleerklas (Oudersklas))
 Voor 3en en 4en Zondag in September 1937.

HOOFDSTUK XXV

(Vervolg)

Nimmer is er een sterkere aanklacht geschreven of gesproken tegen de valsche herders, onbevoegde leeraars, zelfgerechtigde huurlingen, die leeren om loon en waarzeggen om geld, bedriegers, die zich als schaapherder uitgeven, doch de deur vermijden en „van elders” inklimmen, profeten in dienst van den duivel, die ter bereiking van het doel van hun meester er niet voor terugdeinzen, zich in de kleeding van voorgewende heiligheid te hullen en in schaapskleederen, terwijl zij van binnen grijpende wolven zijn¹⁾.

Met een treffende herhaling ging Jezus voort: „Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen en wordt van de Mijnen gekend. Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzoo ken Ik ook den Vader; en Ik stel Mijn leven voor de schapen”. Voor dit doel was Jezus des Vaders Geliefde Zoon — omdat Hij bereid was, Zijn leven ter wille van de schapen neder te leggen. Dat de opoffering, welke Hij spoedig zou bieden, geheel vrijwillig was en niet een onder dwang plaats hebbende verbeuring, wordt plechtig verzekerd in des Heilands woorden: „Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht, het wederom te nemen. Dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen”. De zekerheid aangaande Zijn dood en Zijn daarop volgende opstanding wordt hier herhaald. Een natuurlijk gevolg van Zijn onsterfelijke afkomst als de op aarde geboren Zoon van een onsterfelijken Vader was, dat Hij niet onderworpen was aan den dood, tenzij Hij Zich daaraan overgaf. Het leven van Jezus den Christus kon niet worden genomen, tenzij Hij dat wilde en toestond. De macht om Zijn leven af te leggen, was Hem aangeboren evenals de macht, om Zijn geslagen lichaam in onsterfelijken toestand weder op te nemen. Deze leeringen waren oorzaak van verdere verdeeldheid onder de Joden. Sommigen gaven voor, van de geheele zaak af te willen wezen door opnieuw de dwaze bewering te doen, dat Jezus van den duivel bezeten was en dat daarom Zijn woorden het aanhooren niet waard waren. Anderen zeiden met beslistheid: „Dit zijn geene woorden eens bezetenen; kan ook de duivel der blinden oogen openen?” Zodoende was het dus, dat enkelen geloofden, velen twijfelden, ofschoon ten deele overtuigd, en sommigen het geheel en al verwierpen.

In een gedeelte van deze vermaarde toespraak sprak Jezus als volgt: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet

¹⁾ Matth. 7:15; vergelijk 24:4, 5, 11, 24; Mark. 13:22; Rom. 16:17, 18; Ef. 5:6; Kol. 2:8; 2 Petr. 2:1-3; 1 Joh. 4:1; Hand. 20:29.

zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren en het zal worden één kudde en één Herder¹⁾). De „andere schapen”, waarnaar hier verwezen, bestonden uit een afgescheiden kudde of stam van het huis van Jozef die, zes eeuwen voor de geboorte van Christus, op wonderlijke wijze van de Joodsche kudde in Palestina werden afgescheiden en over de groote wateren naar het Amerikaansche vasteland werden gebracht. Toen de opgestane Christus aan hen verscheen, sprak Hij aldus: „En voorwaar Ik zeg u, dat gij degenen zijt van wie ik gezegd heb: Andere schapen heb ik, welke van deze kudde niet zijn; dezelve moet ik eveneens brengen en zij zullen mijne stem hooren en er zal ééne kudde en één herder zijn²⁾). De Joden hadden vaag Christus' verwijzing naar de andere schapen begrepen en gemeend, deze op duistere wijze op de heidensche naties te moeten toepassen; en vanwege hun ongeloof en dientengevolge hun onbekwaamheid, om het juist te kunnen begrijpen, had Jezus hun een verdere uitlegging van Zijn bedoeling onthouden, want aldus, zoo lichte Hij de Nephieten in, had de Vader geboden. „Dit gebod de Vader mij, dat ik hun zoude vertellen, dat ik andere schapen heb, welke van dezen stal niet zijn, die moet ik eveneens brengen; en zij zullen mijne stem hooren en er zal ééne kudde en één herder zijn”. Op diezelfde gelegenheid verklaarde de Heere, dat er nog andere schapen waren, die van de Verloren of Tien Stammen, tot wie hij toen zoude heengaan en die te gelegener tijd vanuit hun plaats van ballingschap zouden worden voortgebracht en onder de regeering van den eenen waren Schaapherder en Koning een deel van de gezegende kudde zouden worden³⁾.

HOOFDSTUK XXVI.

De bediening van onzen Heere in Perea en Judea.

Het is ons niet bekend, wanneer en onder welke bijkomstige omstandigheden onze Heere na het Loofhuttenfeest vanuit Jeruzalem vertrok, in den laatsten herfst van Zijn aardsch bestaan. De schrijvers van de synoptische Evangeliën hebben melding gemaakt van talrijke toespraken, gelijkenissen en wonderen, voorvallend tijdens een reis naar Jeruzalem, in den loop waarvan Jezus, vergezeld van de apostelen, de deelen van Samaria en Perea en de uiterste deelen van Judea doorreisde. Wij lezen van Christus' tegenwoordigheid in Jeruzalem tijdens het feest der tempelwijdning⁴⁾ tusschen twee en drie maanden na het Loofhuttenfeest;

(Zie vervolg blz. 271).

¹⁾ Joh. 10:16; vergelijk met „eene kudde en een schaapherder” Ezech. 37:22; Jes. 11:13; Jer. 3:18; 50:4. Zie *Artikelen des Geloofs*, XVIII — „De toevérgadering van Israel”.

²⁾ B. v. M. 3 Nephi 15:21; lees verzen 12:24.

³⁾ 3 Nephi 16:1-5.

⁴⁾ Joh. 10:22.

EEN RIJK ERFDEEL

Het eenige in de wereld, dat telt, is de mensch. Toen de schepping der aarde voleindigd was, maakte God als laatste en kroningsdaad den mensch, ten einde daarop te wonen . . . Tijdens Zijn geheele bediening was Jezus slechts met de menschen doende; niets anders was van belang . . . Wat onze positie ook moge zijn, in welke omgeving wij ook arbeiden, wij allen zijn gewijd aan de zaak om in het welzijn der menschen te handelen en te trachten, de menschheid tot de plaats harer bestemming te verheffen. Dat is het gebied van den leeraar en ieder persoon in deze Kerk is leeraar."

Dat is het hooge begrip van zijn roeping, hetwelk Oud. Albert E. Bowen, het laatste lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, op 8 April van dit jaar in zijn introductie-toespraak tot uiting bracht. Zijn geheele leven is hij in dien zin leeraar geweest, niet slechts in de jaren van zijn dienstbetoon aan de Zondagsschool en de O.O.V., doch in zijn gansche levenswijze. Hij kan zich niet herinneren, ooit een tijd te hebben meegemaakt, waarin hij niet hongerde naar kennis en een brandend verlangen koesterde naar meer studie en wat zelfs van grooter belang is, die kennis voor het welzijn van den mensch aan te wenden.

Van beroep is hij om beurten student en onderwijzer geweest en besteedde dan tevens zijn uren aan zijn studie in de rechten, terwijl de meeste mannen tevreden waren met hun behaalde successen. Op het door hem gekozen veld heeft hij topprestaties bereikt. Voor hem beteekent zijn aanstelling als apostel een offering in het beroep, aan den opbouw waarvan hij zooveel jaren heeft gearbeid, doch, om het in zijn woorden te zeggen: „sinds die roeping is gekomen, doe ik, wat mij altijd is onderwezen, n.l. gehoor er aan geven en u plechtig beloven, dat ik al mijn krachten er aan zal wijden”.

Oud. Bowen is een man van onderscheidene verschijning en lichamenlijk een mooie figuur. Hij maakt een zeer beschaafden indruk. Zijn karakter is er een, dat gevormd is door den langen, moeizamen tocht naar den steilen top tegen oneffenheden, welke bij tijden onoverkomenlijk geleken. Zijn stem is zacht; in zijn spreken is hij afgemeten, doch welbespraakt. Ofschoon hij bescheiden en teruggetrokken is, is zijn gedrag dat van iemand met een schoonen achtergrond. En terecht, want hij heeft een rijk erfdeel.

Zijn ouders, beiden bekeerlingen tot de Kerk vanuit Engeland, waren onder de eerste pioniers van Utah, en hebben te voet de vlakten overgestoken, om daar te komen. In de nieuw bewoonde vallei was het voor hen hard werken, want de voorraden waren schaarsch en wat aan voedsel kon worden verbouwd, was vaak de prooi der sprinkhanen. Zijn moeder schrijft in haar dagboek, dat zij eens een japon van haar buurvrouw had moeten leenen,

Alvorens het laatste artikelen ter zijde te laten een interessante „De Ster” van 1. hand te nemen en vragen te stellen, leidingsartikel „Jezus werden opgesomd kunnen wij geven, hetgeen de laatste a geschreeven over de Eerste Presidentsch der Twaalf Apostelen hebben zelfs meer woord, waarnaar wij want het is een w van omstandigheden tijdens het verschijnen in de gelegenheid u dezer mannen in h te mogen drukken. H lijke kennismaking over hen werd gez zijn sommigen onz gesteld? Een ding een man, zelfs ee moet niet beoorde den maatstaf alleen spreken. Vele mann „zwaar van tong”, was één licht. En welken zij de mens een zegen van de Gods, hetzij van d of heden, is zekerli loutere uitspraak in Neen, zijzelfen zij tegenwoordigheid, arbeid voor ons we

Wij zijn niet tele getuigenis is vers naar niets meer in ben gezocht dan w zelf ons hebben o dat dient te zijn, in drukt te zien de w verbetering van ta van volharding, de v de verbintenis van van spaarzaamheid geduld, de macht v de verhevenheid waarde van karakt het voorbeeld, en d bedenken van nieu opbouwen van he God op aarde. Naa wij deze deugden i zijn wij het volk v zij Zijn leiders z van ons geschreeve goede, door den m na hem voortleven, met zijn beenderen

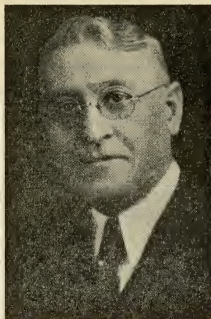
ouwing.

ste van deze serie
e leggen, zou het
roefneming zijn,
5 Januari eens ter
onszelveu dezelfde
welke in het in-
van hun roeping”
Welke antwoorden
aan de hand van
cht maanden werd
e mannen, die het
ap en het Quorum
elen vormen? Wij
dan het geschreven
kunnen oordeelen;
welkome samenloop
n geweest, dat wij
nen dezer artikelen
paren, verscheidene
et vleesch de hand
heeft onze persoon-
met hen alhetgeen
egd bevestigd? Of
er wellicht teleur-
is echter duidelijk:
n man van God,
eld worden naar
, dat hij goed kan
nen van ouds waren
Doch hun leven
dat is de zegen,
cheid geven, want
anden van mannen
e uit het verleden
jk niet slechts een
zoovele woorden.
n de zegen, hun
hun onvermoeide
elzijn.
urgesteld, doch ons
sterkt, indien wij
deze mannen heb-
baar in de artikelen
loen gelooven en
n hun leven uitge-
aarde van tijd, de
lenten, het succes
vreugde van arbeid,
plicht, de wijsheid
l, de deugd van
van vriendelijkheid,
van eenvoud, de
er, de invloed van
e vreugde van het
de plannen voor het
et Koninkrijk van
er de mate, waarin
n ons leven toonen,
an God, juist zooals
ijn en eens zal er
n worden dat „het
nensch gedaan, zal
het kwade wordt
begraven”.

alvorens onder de menschen te kunnen verschijnen. Doch zij kende de beteekenis van werk, want als een meisje van 10 jaar oud had zij in Engeland reeds haar eigen brood verdiend, eerst op een papierfabriek, daarna op een mode-atelier. Men vertelt van haar, dat haar mede-naaisters haar boeken leenden, die zij's avonds mee naar huis mocht nemen onder voorwaarde, dat zij den volgenden dag onder het hanteeren van de naald zou opzeggen, wat zij had gelezen. Aldus ontving zij haar onderwijs uit de handen van de groote meesters der litteratuur. Zij las niet alleen, doch onthield ook wat zij las en die kennis stelde haar in staat, haar eigen schooltje te leiden, toen zij met haar man de woeste vlakten van Utah en in latere jaren van Idaho bebouwde. Hun tehuis werd de plaats van samenkomst voor de jonge menschen van de dun bevolkte omgeving. Oud. Bowen's vader was koorleider en moest vaak zelf de muziek uitschrijven. Er waren daar weinig ontwikkelingsgelegenheden, zooals wij die nu kennen, doch een J.M. en J.V.O.O.V., aan het hoofd waarvan zijn ouders stonden, voorzag in activiteit, en Oud. Bowen, de jongste in een gezin van vijf zoons en twee meisjes, groeide op in een sfeer, waar de Kerk het meest in het leven der menschen beteekende.

Dat onderricht te zamen met de hulp van een begaafde vrouw, hebben het voor hem nimmer moeilijk gemaakt, de idealen van het Mormonisme te handhaven en hij heeft dienzelfden geest op twee echte jongens van hem overgedragen. Zijn leven is de beste verzekering, dat hij wil bijstaan in het teweeg brengen van wat hij zelf heeft gezegd:

„Indien er iets is, dat noodzakelijker is dan eenig ander ding ter wereld, is het een stem, welke zich vanaf den top van een hoogen berg doet hooren, en des menschen visioenen verheft tot op de hoogte, vanwaar ze komt en hun openbaart, wat er in de wereld is en wat zij kunnen doen, om bij het verrichten van den arbeid der wereld hun rechten toe te passen. En indien wij zijn, wat wij zoolang hebben beweerd te wezen, dan bezitten wij die stem. Het betaamt ons alleen, er naar te leeren luisteren en ze te verstaan en onzen handel en wandel naar haar leeringen te richten.”

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCH HEILIGEN

Redacteur: FRANKLIN J. MURDOCK - Assistent: JOH. A. RIET

VAN DE REDACTIE

In een tijd, waarin radicalisme en radicalen de persoonlijke vrijheid van allen in gevaar brengen, dienen wij dankbaar te zijn voor het voorrecht, hetwelk wij genieten om te mogen leven in een land, dat zijn inwoners persoonlijke vrijheid verzekert en het recht, te leven en te aanbidden, zooals men dat verkiest. Wanneer de menschelijke ziel wordt verstikt en het ingeboren recht van den vrijen wil wordt ontnomen, dan zijn de kansen tot het waarlijk vinden van vreugde en geluk inderdaad zeer klein.

Wanneer wij overwegen, dat heden in vele landen op elk gesproken woord moet worden gelet en elk geschreven woord onder een welhaast ondoenlijke censuur staat, dan wordt men zeer diep doordrongen van de waarheid, dat zelfzuchtige menschen de wetten van God veronachtzamen en de menschelijke ziel wordt onderworpen door personen, wier begeerte uitgaat naar geld, macht en roem. De eerste inwoners der aarde werden hier geplaatst met het begrip, dat het recht om te leven zooals zij dat verkozen, het hunne was, en dat zij slechts onderhevig waren aan de straf als gevolg van de overtreding der wetten van God. Dit den menschen geschonken recht is ons bekend geworden als de vrije wil des menschen. Doch heden staan in vele landen de menschen voor het feit, dat zij niet langer over een vrijen wil beschikken, dat zij niet vrij zijn, om te leven en te aanbidden, zooals zij dat verkiezen.

Voor de wereld is Nederland een licht, omdat de regeerders van dit kleine land immer iedere poging in het werk hebben gesteld, de vrijheid van een ieder, die hier woont, te verzekeren. Dat de machten, die zich de onderwerping van de massa tot ideaal hebben gesteld, hier zeer moeilijk een houvast kunnen vinden, is een juist bewijs, dat de regeerders en het volk van Nederland hun vrijheid en den hun door God geschonken vrijen wil liefhebben. Het is dank zij het juiste inzicht van de Koningin en de regeeringsautoriteiten, dat men zich niet aan verstrikkende verbintenissen waagt, welke dit volk onder het beheer van radicalisme zouden brengen.

De inwoners van dit vrije land blijven zich verheugen in een vrijheid, welke zeer velen menschen is ontnomen. Het is te hopen, dat hun idealen deze eeuwige beginselen zullen blijven behelzen, zoodat de banier der persoonlijke vrijheid immer over dit land zal wapperen. Nimmer zal vrede zich door middel van geweld een

weg in deze wereld kunnen banen, doch zij, die vrede liefhebben en hooghouden, dienen anderen te leeren, dat slechts vrede en vrijheid, en geen onderwerping en dwang, vreugde en geluk verzekeren. De onwetende menschen zijn een gemakkelijke prooi voor het machtoekende, begeerige radicalisme en daarom dient het volk door een geest van liefde en goedwilligheid te worden onderricht.

Laat ons in het dagelijksch leven er aan denken, God dank te brengen voor het vrije land, waarin wij leven, voor de goede regeerders, die onze vrijheid hebben bewaakt en laat ons door voorbeeld toonen, dat gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus allen menschen vrijheid zal verzekeren en vrede in de wereld zal brengen.

J. P. Lambert.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 267).

en het is mogelijk, dat enkele der voorvallen, welke nu worden behandeld, zich in dien tusschentijd voordeden.¹⁾ Het is zeker, dat Jezus Jeruzalem spoedig na het Loofhuttenfeest verliet; of Hij naar Galilea terugkeerde of alleen naar Perea ging, wellicht met een korten omweg over de grens van Samaria, wordt niet nadrukkelijk vermeld. Wij zullen ook hier, evenals tot dusverre gedaan, onze studie hoofdzakelijk aan Zijn woorden en werken wijden, met slechts weinig aandacht aan plaats, tijd of volgorde.

Aangezien de tijd van Zijn reeds bekend zijnde verraad en kruisiging naderde „zoo richtte Hij Zijn aangezicht, om naar Jeruzalem te reizen”²⁾ ofschoon Hij, zooals wij zullen bemerken, bij twee gelegenheden noordwaarts reisde, eens, toen Hij naar de streek Bethabara trok en wederom naar Ephraim.³⁾

Zijn verwerping in Samaria⁴⁾

Jezus zond boodschappers vooruit om Zijn komst aan te kondigen en voor Zijn ontvangst voorbereidselen te treffen. In een der Samaritaansche dorpen werd Hem onderdak geweigerd „omdat Zijn aangezicht was als reizende naar Jeruzalem.” Het algemeen vooroordeel zegevierde over de verplichtingen der gastvrijheid. Deze terugwijzing is in ongunstige tegenstelling met de omstandigheden van Zijn vroeger bezoek aan de Samaritanen, toen Hij met vreugde was ontvangen en men Hem smeekte te blijven, doch bij die gelegenheid reisde Hij niet naar doch van Jeruzalem af.⁵⁾

De minachting, door de Samaritanen getoond, was meer, dan de discipelen zonder protest konden aanvaarden. Jakobus en Johannes,

¹⁾ Aanteekening 1.

²⁾ Luk. 9:51.

³⁾ Joh. 10:40; 11:54.

⁴⁾ Luk. 9:51-56.

⁵⁾ Joh. 4:4-42; hoofdstuk XIII.

die Zonen des Donders, waren zoo verontwaardigd, dat zij op vergelding aandrongen. Zij zeiden : „Heere, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van den hemel nederdale en deze verslinder, gelijk ook Elias gedaan heeft?”¹⁾ Jezus bestrafte zijn onbarmhartige dienst-knechten aldus : „Gij weet niet, van hoedanigen geest gij zijt ; want de Zoon des menschen is niet gekomen, om der menschen zielen te verderven, maar om te behouden.” Na in dit dorp geweigerd te zijn, ging het kleine gezelschap naar een ander, zooals den Twaalven was onderwezen, onder dezelfde omstandigheden insgelijks te doen.²⁾ Dit was slechts een der indrukwekkende lessen, aan de apostelen gegeven met betrekking tot verdraagzaamheid, toegevendheid, liefde, geduld en lankmoedig.

Lukas vermeldt na deze gebeurtenis het voorval van drie mannen, die het verlangen of den wil te kennen gaven, discipelen van Christus te worden ; een hunner schijnt ontmoedigd te zijn door het vooruitzicht van de moeilijkheden, welke de bediening met zich bracht ; de anderen wilden tijdelijk van dienst worden vrijgesteld, de een opdat hij de begrafenis van zijn vader kon bijwonen en de andere, opdat hij eerst zijn geliefden vaarwel zou kunnen zeggen. Dit of een dergelijk voorval wordt door Mattheus in een ander verband beschreven en werd op deze bladzijden alreeds de noodige aandacht geschonken.³⁾

Aanteekeningen

1. Christus' bediening na Zijn definitief vertrek vanuit Galilea. — Johannes zegt ons, dat toen Jezus vanuit Galilea naar Jeruzalem vertrok, ten einde het Loofhuttenfeest bij te wonen, Hij „niet openlijk ging, maar als in het verborgen” (7:10) Het komt onwaarschijnlijk voor, dat de talrijke werken, door de synoptische schrijvers vermeld als hoofdtrekken van de bediening van onzen Heere, welke zich uitstreckte van Galilea door Perea naar Samaria en deelen van Judea, op die speciale en zooals gezegd geheime reis ten tijde van het Loofhuttenfeest betrekking zouden hebben gehad. Het gebrek aan overeenstemming onder de schrijvers aangaande de volgorde der gebeurtenissen in Christus' leven is groot. De vergelijking van de „Harmonies”, in de meest vooraanstaande Bible Helps (Bijbelhandleidingen) (zie b.v. Oxford en Bagster „Helps”) toont deze verschillende meeningen aan. De hoofdzaak van de leeringen van onzen Heere is de eigen innerlijke waarde daarvan, ongeacht louter bijkomstige voorvallen.

Het volgende uittreksel uit Farrar (*Life of Christ* hoofdstuk 42) kan den onderzoeker van dienst zijn, die echter wel in gedachten moet houden, dat het waarschijnlijk slechts een mogelijke rangschikking is, bij wijze van proef gedaan. „Het is wel-bekend, dat het geheel van een groote afdeeling in Lukas — van 9:51 tot 18:30 — een tijdsbestek in het Evangelieverslag noemt, waarvan vele voorvallen slechts door dezen evangelist alleen worden vermeld, en waarin de weinige opsommingen van plaats en tijd alleen heenwijzen naar een langzamen plechtigen gang van Galilea naar Jeruzalem (9:51; 13:22; 17:11; 10:38). Na het inwijdingsfeest nu vertrok onze Heere naar Perea, totdat Hij door den dood van Lazarus vandaar werd geroepen (Joh. 10:41, 42; 11:1-46); na de opstanding (opwekking) van Lazarus, vertrok hij naar Ephraim (11:54)

¹⁾ Luk. 9:54; vergelijk 2 Kon. 1:10, 12.

²⁾ Matth. 10:23.

³⁾ Luk. 9:57-62; zie hoofdstuk XX.

en Hij verliet die plaats niet, totdat Hij naar Bethanië ging, zes dagen voor Zijn laatste Pascha (12:1).

Derhalve moet deze groote reis van Galilea naar Jeruzalem, welke zoo rijk is aan voorvallen, waarbij enkele Zijner gedenkwaardigste uitspraken werden gedaan, of een reis naar het Looftuttenfeest of naar het inwijdingsfeest zijn geweest.

Dat het het eerste niet kan zijn geweest, kan als vaststaand worden aangenomen, niet slechts op andere gronden, doch positief omdat dat een vlugge en geheime reis was, en deze een kenmerkende bekende en langzame.

Bijna iedere schrijver schijnt betreffende de juiste volgorde en chronologie van de daarop volgende gebeurtenissen min of meer te verschillen. Zonder in nauwgezette en vervelende verhandelingen te treden, waar absolute zekerheid onmogelijk is, zal ik dezen tijd van het leven van onzen Heere vermelden in de volgorde, welke mij na herhaalde studie van de Evangeliën, het meest waarschijnlijk voorkomt en waarbij ik in de afzonderlijke bijzonderheden steeds weer zekerheid vond door de gevolgtrekkingen van andere geheel op zichzelf staande schrijvers. En hier wil ik slechts als mijn overtuiging vooropstellen —

1. Dat het tijdsverloop van Lukas tot 18:30 hoofdzakelijk betrekking heeft op een enkele reis, ofschoon overeenstemming met het onderwerp of andere oorzaken er wellicht den geschiedschrijver toe hebben geleid, in zijn verslag enkele gebeurtenissen of uitspraken in te lasschen, welke tot een vroegeren of lateren tijd behooren.

2. Dat de volgorde der feiten, zelfs door Lukas alleen weergegeven, er geenszins aanspraak op kan maken, strikt chronologisch te zijn, zoodat de plaats van eenig voorval in het verslag in geen geval noodzakelijkerwijze met zich brengt, dat het ook met betrekking tot den tijd op de juiste plaats staat.

3. Dat deze reis te vereenzelvigen is met die, welke gedeeltelijk is opgeteekend in Matth. 18:1; 20:16; Mark. 10:1-31.

4. Dat (zooals door eigen bewijsgrond duidelijk schijnt) de gebeurtenissen, opgeteekend in Matth. 20:17-28; Mark. 10:32-45; Luk. 18:31-34, geen betrekking hebben op deze reis, maar op de laatste, welke Jezus maakte — de reis van Ephraim naar bethanië en Jeruzalem."

(Wordt vervolgd).

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

(Slot).

Dit vervulde mijn ziel met blijdschap en ik zag, dat het een veld opende, zo wijd als de eeuwigheid, voor de zaligheid van de doden en de verlossing des mensen, opdat wij onze roeping als heilanden op den berg Zions mogen verheerlijken.

Op mijn verjaardag, 1 Maart 1877, de dag, dat ik zeventig jaar oud was, gingen honderd vier en vijftig zusters te St. George naar de tempel, om voor hetzelfde aantal vrouwelijke leden van mijn familie begiftigingen te ontvangen.

Vanaf dat uur werd dit beginsel door Pres. Young ontvangen en aangenomen en door de vriendelijkheid van vrienden kon ik in de tempel des Heren door bijna twee duizend mijner vrienden begiftigingen doen ontvangen en duizenden anderen hebben op dezelfde wijze dezelfde zegeningen ontvangen.

President Young ontving openbaringen in de tempel en in de laatste dagen zullen nog vele openbaringen ontvangen worden aangaande de verlossing van de doden en vele andere onderwerpen, dus zij zullen allen te gelegener tijd geopenbaard worden door het juiste gezag in de Kerk en het Koninkrijk van God.

Er zijn vele andere manifestaties van de macht van God en de openbaringen van Jezus Christus aan ons in ons leven. Door openbaring zijn wij geroepen, voor vele personen, die thans dood zijn, en die in leven eerlijke mensen der aarde waren en enkelen, die in ons land vooraanstaand waren, doch geen leden van onze familie, begiftigingen te ontvangen.

Doch omtrent dit gedeelte van het onderwerp heb ik voldoende gezegd.

HOOFDSTUK XXVIII

Het is de plicht van een patriarch, zegeningen op zijn nageslacht en de kinderen der menschen te bevestigen.

Abraham, Izaäk en Jakob waren patriarchen en zegenden hun nageslacht. Zover de tijd dit heeft toegelaten, is alhetgeen Jakob zeide en op de hoofden zijner twaalf zonen heeft verzegeld, tot op de letter vervuld. In onze dagen hebben wij eveneens patriarchen. Vader Joseph Smith, de vader van den profeet Joseph Smith, was de eerste patriarch van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij gaf den Heiligen een groot aantal zegeningen, welke zijn opgetekend en vele er van hebben hun vervulling gezien.

Wanneer hij zijn handen op het hoofd van een persoon legde, scheen het alsof de hemelen werden geopend en hij kon het gehele leven van die persoon openbaren.

Hij gaf mij op 15 April 1837 in de tempel des Heren te Kirtland mijn patriarchale zegen. Vele wonderlijke dingen, welke hij op mijn hoofd verzegelde, en waarvoor ik toen geen aardse vervullingskans zag, zijn tot op de letter toe vervuld. Een of twee wil ik er noemen. Hij zeide, dat ik beschikken zou over in de grond verborgen schatten, om mij en anderen naar Zion te helpen.

In 1850, terwijl ik in Cambridgeport de Heiligen bijeenverzamelde, ging Alexander Badlam voor zaken naar Californië en de Heiligen, die daar aan het graven waren, vulde een kleine zak met goudstof en zonden die mij, om mij op mijn zending te helpen. Door de verkoop van deze schat vanuit Californië waren ik zelf, mijn familie en een aantal anderen in staat, naar Zion in de bergen te vertrekken.

Hij zeide eveneens, dat ik de macht zou hebben, mijn vader en zijn familie tot de Kerk te brengen. Dit werd vervuld, toen ik hen tijdens mijn zending op de Fox-eilanden bezocht, zoals reeds eerder verteld.

Mijn vader vergaderde met de Heiligen in Salt Lake City en stierf daar, drie en tachtig jaar oud zijnde.

De patriarch zeide ook, dat ik de visioenen des hemels zou genieten en de engelen van God zouden mij vele dingen onderwijzen. Dit werd ook letterlijk vervuld.

Hij zeide me eveneens, dat ik vanuit de handen mijner vijanden zou worden bevrijd (die mij zochten te verwoesten) en zulks zou geschieden door de machtige hand van God en de bediening van engelen. Dit werd wonderlijk vervuld, toen ik in 1840 in de stad Londen was. Broeder Heber C. Kimball, George A. Smith en ik gingen te zamen in de winter van 1840 naar Londen; wij waren de eerste ouderlingen, die trachtten, het Evangelie in de grote en machtige stad te vestigen.

Zodra wij begonnen, bemerkten wij, dat de duivel zijn werk daar deed; de boze geesten zochten onze verwoesting en somtijds hadden zij grote macht. Zij wilden al de Heiligen verwoesten, zo zij niet door de macht van God werden tegengehouden.

Broeder Smith en ik waren te zamen en hadden ons ter ruste begeven, elk in een ledikant, ongeveer 1 meter van elkaar af. Wij lagen nog maar pas, toen het scheen, alsof een legioen duivelen tegen ons ten strijde trok en ons wilde verwoesten en temidden van deze strijd der boze geesten worstelden wij om ons leven, zodat wij bijna gewurgd waren. Ik begon temidden dier strijd te bidden, zo goed me dat mogelijk was en vroeg den Vader in de naam van Jezus Christus, ons leven te sparen. Terwijl wij aldus baden, verschenen drie personages in de kamer, in het wit gekleed en door een licht omgeven. Zij kwamen naar ons bed, legde hun handen op ons hoofd en onmiddellijk waren wij bevrijd; en van die tijd af werden wij, terwijl wij in Londen waren, niet meer door boze geesten gekweld. Zodra zij ons bijstand verleenden, verlieten zij de kamer, het licht verdween met hen en de duisternis keerde terug.

Vele andere gezegden van Patriarch Joseph Smith in mijn zegen werden tijdens mijn ervaring vervuld, doch hieromtrent heb ik voldoende gezegd. Alle zegeningen, welke op ons hoofd worden verzegeld, zullen worden vervuld en nog vele meer, indien wij getrouw zijn en er naar leven.

Ik wens aan het einde van mijn getuigenis te zeggen, dat ik niet geloof, dat de Here ooit een engel naar de aarde zendt, om de kinderen der menschen te bezoeken, tenzij het noodzakelijk is, een bedeling van het Evangelie in te leiden of een boodschap af te leveren of een werk te verrichten, dat op geen andere wijze kan worden gedaan.

Er was een engel van God voor nodig, om het Evangelie aan Joseph Smith over te dragen; het was toen niet op aarde en dat was in vervulling van het woord des Heren door Johannes den Openbaarder (Openbaringen, hoofdstuk 6). En zo is het met betrekking tot de bediening van engelen in alle eeuwen der wereld; het is, om een boodschap over te dragen of een werk te verrichten, hetwelk op geen andere wijze kon worden volbracht.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Zilveren Huwelijksfeest

Op 11 September a.s. zullen Philip Dijksman en Lijsje Dijksman—Hofman van Gouda hun 25-jarig huwelijksfeest vieren. Met de vele familieleden en vrienden wenschen wij hun van ganscher harte nog vele gelukkige en voorspoedige jaren.

ONDER DE HOLLANDERS IN AMERIKA

DE HOLLANDSCHE LEDEN DER KERK ontmoeten op Vrijdagavond 23 Juli j.l. onzen gewezen zendingspresident en zuster Lyon in de kerkzaal der East Orangewijk te East Orange, New Jersey. De vergadering stond onder leiding van Bartel van Oostendorp Jr. en werd door ongeveer 60 personen bijgewoond.

De families van Santen, Romijn, Coomans, Leidsman, van Oostendorp alsmede vele anderen waren tegenwoordig en allen gaven uiting aan hun vreugde om te mogen hooren van de standvastigheid der leden der Kerk in Nederland.

TE SALT LAKE CITY spraken broeder en zuster Lyon op 6 Augustus j.l. in de Hollandsche vergadering. De zaal der 14e wijk was geheel gevuld en de daar aanwezig zijnde Hollanders alsmede vele vroegere zendelingen verheugden zich in de goede berichten, welke aangaande de activiteit en den vooruitgang van de leden in Nederland werden uitgebracht. President J. Borger der Rotterdamsche gemeente kwam van Ogden, om de vergadering bij te wonen.

KERKNIEUWS VAN OVERAL

OUDERLINGEN HEBER C. KIMBALL EN ORSON HYDE van de Raad der Twaalven en Willard Richards, Joseph Fielding, John Goodson, Isaac Russel en John Snyder, de eerste Mormoonsche zendelingen, aangewezen om het Evangelie in Europa te verkondigen, kwamen 20 Juli 1837 in Engeland aan.

Tien dagen later, op 30 Juli, kwam een menigte nieuwsgierige omstanders aan de oevers van de Ribble-rivier bijeen, ten einde getuige te zijn van den doop van negen personen, de eerste menschen in Europa, in de laatste bedeeling der Kerk gedoopt.

TER HERDENKING VAN DAT FEIT en als onderdeel van de eeuwfeestviering in Engeland heeft President Heber J. Grant op 30 Juli j.l. aan de oevers van de Ribble-rivier een mooi bronzen plaketaf onthuld. De eeuwfeestviering duurde vier dagen onder de aanwezigheid van President Grant en zijn eersten raadgever J. Reuben Clark Jr. en President Richard R. Lyman, alsmede andere Kerkleiders, hetgeen zekerlijk tot den geest van deze gelegenheid grootelijks bijdroeg.

De grootste vergadering werd op een Zondagavond in Rochdale gehouden en door meer dan duizend menschen bijgewoond, terwijl vele anderen, die zich geen toegang meer konden verschaffen, door middel van een radio-omroep de toespraken volgden.

ALS DIRECTEUR VAN THE CHURCH INSTITUTE OF RELIGION (godsdiensstige instelling der Kerk) aan de Universiteit van Utah te Salt Lake City is Ouderling T. Edgar Lyon aangesteld.

De familie Lyon woont thans 20 South 12 East, Salt Lake City.

INHOUD

Een factor in den wereldvrede	261	Voor jonge ogen	273
Jezus de Christus	266	Gebeurtenissen in de Zending	276
Godsmannen van heden	268	Onder Hollanders in Amerika	276
Van de Redactie	270	Kerknieuws van overal	276